

Arrest

nr. 162 876 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LAMARCHE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat in Kosovo hij nog steeds S.P. vreest.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 7 april 2015 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst aangezien hij niet aannemelijk gemaakt had dat hij voor de problemen met S.P. geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Betreffende zijn gevangenschap werd geoordeeld dat deze strafrechtelijke vervolging opgelegd door zijn autoriteiten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de staat zelf. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 149 173 van 6 juli 2015.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een verklaring van zijn moeder waarin staat dat hij problemen kende met S.P., een verklaring die verzoeker zelf aflegde bij een advocaat in Kosovo waarin hij zijn asielmotieven herhaalt en het vonnis van de rechtbank waarin hij veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden voor het verwonden van S.P..

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de problemen met S.P. geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en betreffende zijn gevangenschap geoordeeld werd dat deze strafrechtelijke vervolging opgelegd door zijn autoriteiten

behoort tot de soevereine bevoegdheid van de staat zelf, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht stelt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde nood te hebben aan internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Verder beperkt hij zich louter tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de algemene (veiligheids)situatie in Kosovo, zonder dit evenwel concreet op zijn situatie te betrekken. In de mate verzoeker voorhoudt dat er, onder verwijzing van deze algemene informatie, corruptie heerst in Kosovo en binnen de Kosovaarse politie nog hervormingen noodzakelijk zijn, merkt de Raad op dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de autoriteiten in Kosovo geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Bovendien wijst de Raad er op dat in het kader van zijn vorige asielaanvraag door de commissaris-generaal, en bevestigd bij het met gezag van gewijsde arrest nr. 149 173 van 6 juli 2015 van deze Raad, het volgende geoordeeld werd: "Uw bewering dat de politie niets zou ondernemen is echter in tegenspraak met uw overige verklaringen waaruit blijkt dat de politie wel degelijk opgetreden heeft in deze zaak. Zo werd S.(...) reeds in 2010 aangehouden en veroordeeld nadat E.(...) klacht had ingediend tegen hem (CGVS, p. 7, 9, 10). E.(...) werd ten tijde van de rechtszaak in 2013 als veiligheidsmaatregel onder politiebegeleiding naar de rechtbank gebracht (CGVS, p. 13). Nadat S.(...) had getracht bij u binnen te breken werd hij hiervoor veroordeeld (CGVS, p. 14). Hoewel S.(...) niet lang voor uw vertrek uit Kosovo zou zijn vrijgelaten, stelde u dat deze zaak nog steeds loopt en acht u het mogelijk dat S.(...) nog een bijkomende veroordeling staat te wachten (CGVS, p. 16-17). Niets in uw verklaringen wijst dan ook op een onwil van de Kosovaarse autoriteiten om u bescherming of hulp te bieden. Hier dient nog aan toegevoegd worden dat het de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten – u bracht de autoriteiten immers nooit op de hoogte van het incident in 2012, noch van de regelmatige bedreigingen (CGVS, p. 9, 10, 11, 12), ook uw familie bracht de politie niet op de hoogte van de bedreigingen van S.(...), geuit na uw vertrek (CGVS, p.3-5) - kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden." Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij voor de problemen met S.P. geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de analyse van de bestreden beslissing en de beschikking aangezien zij haar vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekende partij licht toe dat zij het slachtoffer is geweest van S., zij meermaals werd bedreigd, zij bij de politie klacht indiende, maar mede omwille van de corruptie in Kosovo zij geen bescherming kan krijgen van de Kosovaarse autoriteiten.

Verzoekende partij beperkt zich tot de algemene opmerking dat zij niet akkoord kan gaan met de analyse van de bestreden beslissing en de beschikking, en tot het beknopt herhalen van haar relaas en eerder afgelegde verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 12 januari 2016 opgenomen grond te formuleren. Ze gaat er niet concreet op in en brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals *in casu* verzoekende partij in haar vraag tot horen naar enkele bij de vraag tot horen gevoegde artikelen omtrent de Kanun en een geval van bloedwraak in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat men in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier evenwel in gebreke.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS